

УДК 351.712:355.6

С. В. Писаревський

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНИМ ПАРТНЕРСТВОМ У СФЕРІ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СИЛ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Досліджено теоретичні аспекти впровадження державно-приватного партнерства в Україні. Ураховано думку наукової спільноти щодо розвитку державно-приватного партнерства у складових секторах безпеки і оборони України. Обґрунтовано необхідність упровадження державно-приватного партнерства в логістичне забезпечення сил безпеки України, надано відповідне визначення. Сформовано напрями розвитку державно-приватного партнерства у логістичному забезпеченні сил безпеки України, а також запропоновано заходи з організації аналізу ефективності здійснення цієї діяльності.

Ключові слова: державне управління, державно-приватне партнерство, логістичне забезпечення, сили безпеки, державна безпека.

Постановка проблеми. Нині розвиток нашої держави постійно супроводжується виникненням кризових ситуацій, що загрожують державній безпеці. Незворотна глобалізація зближує Україну з ЄС. При цьому Російська Федерація не готова прийняти євроінтеграцію України, як підсумок – збройна агресія у Донецькій та Луганській областях, а також загроза широкомасштабного вторгнення ворожих військ на всю територію України. Крім того, в умовах збройного протистояння й на іншій території України виникають кризові ситуації.

Згадані події стали поштовхом для масштабних і структурних реформ у сфері безпеки України. Головним напрямом цього руху є поступове реформування сил сектору безпеки відповідно до стандартів ЄС та НАТО. Тому наразі військові формування і правоохоронні органи спеціального призначення України рухаються шляхом реформування і розбудови за зразком безпекових формувань провідних країн ЄС та НАТО. Ключовим етапом у процесі модернізації й оновлення сил безпеки України є формування сучасної системи логістичного забезпечення.

У розрізі розвитку логістичного забезпечення сил безпеки досвід країн з

ринковою економікою доводить доцільність упровадження державно-приватного партнерства. Таким чином, на нинішньому етапі становлення демократичного Українського суспільства питання управління державно-приватним партнерством переходить на передній план. Особливе місце у системі всебічного забезпечення сил безпеки України посідає логістичне забезпечення. Належний рівень логістичного забезпечення сил безпеки в умовах виникнення кризових ситуацій, що загрожують державній безпеці, є запорукою ефективного виконання завдань за призначенням.

За таких умов актуальність дослідження вибраної теми визначається необхідністю дотримання належного рівня логістичного забезпечення сил безпеки України шляхом запровадження ефективних механізмів управління державно-приватним партнерством.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженню питань розвитку державно-приватного партнерства було приділено увагу у працях як зарубіжних учених (М. Карра, С. Ліндера, Г. Ходжа та ін.), так і вітчизняних (С. Беляя, В. Бойка, С. Гнатюка, Д. Дубова, В. Круглова, М. Ожевана та ін.). Проблематику розвитку державно-управлінських процесів у сфері публічного управління досліджено у

працях А. Антонова, А. Бабичева, В. Бесчастного, В. Гошовської, А. Дегтяря, С. Домбровської, А. Роміна, В. Садкового та інших авторів. Проблеми логістичного забезпечення складових сектору безпеки розглядалися у працях О. Бондаренка, С. Полторака, О. Роліна, І. Морозова, О. Морозова, С. Осипенка, В. Сисоєва, І. Шмакова та інших науковців.

Ученими зроблено значний внесок у дослідження проблем державно-приватного партнерства у складових сектору безпеки, а також розвитку системи логістичного забезпечення. При цьому вони майже не досліджували процеси управління державно-приватним партнерством у складових сектору безпеки і оборони України.

Тому комплексного дослідження щодо опрацювання механізмів управління державно-приватним партнерством у логістичному забезпеченні сил безпеки України не проводилося, що зумовило вибір зазначеної теми та її актуальність. Окреслені питання потребують проведення окремого дослідження і розроблення відповідних теоретичних і практичних рекомендацій.

Метою статті є дослідження теоретичних засад управління державно-приватним партнерством, а також обґрунтування напрямів цієї діяльності у логістичному забезпеченні сил безпеки України.

Виклад основного матеріалу. Світовий досвід актуалізує питання розвитку державно-приватного партнерства у сучасних державах з ринковою економікою. Наразі є безліч позитивних прикладів становлення міцної економіки внаслідок реалізації механізмів співпраці держави і громадянського сектору, впровадження інноваційних підходів у розвиток державних інституцій.

Вітчизняне законодавство визначає державно-приватне партнерство як таке співробітництво між державою, територіальними громадами в особі відповідних державних органів, що здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самоврядування (державних партнерів), та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій (приватних партнерів), яке реалізується на основі договору в порядку, встановленому визначеним законодавством та нормативно-правовими актами [1].

На сьогодні до ознак державно-приватного

партнерства належать: створення (будівництво, капітальний ремонт та технічне переоснащення) об'єкта державно-приватного партнерства та управління таким об'єктом; довготривалість відносин (від 5 до 50 років); передача приватному партнеру частини ризиків у процесі здійснення державно-приватного партнерства; внесення приватним партнером інвестицій в об'єкт державно-приватного партнерства [2].

Законодавець визначає, що державно-приватне партнерство застосовується у таких сферах, як: виробництво, транспортування і постачання тепла та розподіл і постачання природного газу; будівництво (експлуатація) автострад, доріг, залізниць, злітно-посадкових смуг на аеродромах, мостів, шляхових естакад, тунелів і метрополітенів, морських і річкових портів та їх інфраструктури; машинобудування; збір, очищення та розподілення води; охорона здоров'я; туризм, відпочинок, рекреація, культура та спорт; забезпечення функціонування зрошувальних і осушувальних систем; поводження з відходами, крім збирання та перевезення; виробництво, розподілення та постачання електричної енергії; надання соціальних послуг, управління соціальною установою, закладом; виробництво та впровадження енергозберігаючих технологій, будівництво та капітальний ремонт житлових будинків; встановлення модульних будинків та будівництво тимчасового житла для внутрішньо переміщених осіб; надання освітніх послуг та послуг у сфері охорони здоров'я; управління пам'ятками архітектури та культурної спадщини; донорство крові [1].

Державно-приватне партнерство у сфері забезпечення державної безпеки має ґрунтуватися на таких принципах:

- рівність перед законом державного і приватного партнерів;
- заборона будь-якої дискримінації прав державного чи приватного партнерів;
- узгодження інтересів державного і приватного партнерів з метою отримання взаємної вигоди;
- справедливий розподіл між державним і приватним партнерами ризиків, пов'язаних з виконанням договірних зобов'язань;
- визначення приватного партнера на конкурсних засадах, за винятком випадків, визначених відповідним законодавством;
- відкритість і прозорість відносин між державним і приватним партнерами з

урахуванням необхідності захисту інформації, захищеної законом;

- добросовісна конкуренція серед учасників;
- максимальна економічна ефективність здійснення державно-приватного партнерства;
- забезпечення високої ефективності управління об'єктами державної власності у сфері державної безпеки України [3].

Отже, можна зазначити, що на сьогодні встановлено чіткі норми і правила організації державно-приватного партнерства в Україні. Однак, на нашу думку, визначений перелік сфер реалізації державно-приватного партнерства є занадто вузьким. Зрозуміло, що законодавець залишає право державному партнеру застосовувати державно-приватне партнерство в інших сферах діяльності, які передбачають надання суспільно значущих послуг, крім видів господарської діяльності, які відповідно до законодавства дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям.

При цьому додамо, що державно-приватне партнерство застосовується з урахуванням особливостей правового режиму щодо окремих об'єктів та окремих видів діяльності, установлених законом. Тому процес прийняття рішення щодо застосування механізмів державно-приватного партнерства у сфері безпеки держави є занадто складний і такий, що не позбавлений корупційної складової.

Як зазначає В. В. Круглов, реалізація завдань держави у сфері безпеки є базовою функцією, що містить елементи високої складності і має характер динамічності та невизначеності. Поєднання ресурсів державного і приватного сектору надає нових можливостей забезпечення важливих чинників безпеки. Тому з позиції сучасних наукових поглядів державно-приватне партнерство визначене як новітній механізм співпраці у сфері безпеки. З урахуванням управлінської оперативності, технічного та фахового потенціалів, залучення власних інвестицій приватний сектор має можливість вирішувати делеговані державою завдання щодо протидії актуальним загрозам державній безпеці [4].

Науковець Г. Ю. Зубко вбачає як нагальну потребу розвитку державно-приватного партнерства у сфері забезпечення безпеки стратегічної інфраструктури. Він указує на необхідність ухвалення базового закону, який має врахувати особливості і специфіку функціонування та стану окремих систем

(секторів) стратегічної інфраструктури та їх безпеки, а також на впровадження досвіду провідних країн світу і на перспективу входження України до загальноєвропейської безпекової системи. Автор упевнений, що це дасть змогу чітко визначити критерії й методологію віднесення тих чи інших об'єктів національної інфраструктури до стратегічної інфраструктури із подальшою градацією на життєво важливі, важливі та необхідні, а також запровадити комплексний підхід до забезпечення їх безпеки та уніфікувати термінологію у цій сфері. Крім того, Г. Ю. Зубко наголошує на розробленні низки підзаконних актів з питань публічно-приватної взаємодії та партнерства, особливостей залучення приватного партнера, процедур, умов, порядку, форм здійснення, прийняття рішення про здійснення такого партнерства [5].

Продовжуючи розгляд питання захисту об'єктів критичної інфраструктури, зупинимось на відповідному законопроекті [6]. Стаття 6 визначає основні принципи функціонування національної системи захисту критичної інфраструктури, якими є: єдність методологічних засад; координованість; державно-приватне партнерство; безпека, захист та охорона інформації з обмеженим доступом; міжнародне співробітництво. Отже, як бачимо, державно-приватне партнерство зазначено окремим принципом. Така позиція є новітньою, оскільки у законодавчих та нормативно-правових актах сфери функціонування сил безпеки України питання державно-приватного партнерства майже не порушується. Тому вбачаємо, що цей проєкт є сучасним і перспективним щодо розвитку державно-приватного партнерства в секторі безпеки і оборони України [6].

Аналіз нормативно-правових джерел [1, 3, 6], наукових досліджень [2, 4, 5, 7] та практики впровадження державно-приватного партнерства в Україні [8] засвідчує, що ця сфера перебуває у початковому стані. Наразі державно-приватне партнерство розвинене в основному у державному (муніципальному) секторі, а саме в житлово-комунальному господарстві, транспорті та медицині. При цьому поза увагою залишаються питання розвитку у сфері забезпечення державної безпеки. У цьому аспекті додамо, що впровадження ефективних механізмів реагування на кризові ситуації, що загрожують державній безпеці, є неможливим без сучасного

логістичного забезпечення сил безпеки, що включає комплекс заходів щодо своєчасного і повного витребування, отримання та створення запасів матеріально-технічних засобів, забезпечення ними частин і підрозділів, обліку, збереження та підтримання їх у стані, який забезпечує своєчасне приведення їх у готовність до виконання завдань за призначенням.

Основними завданнями логістичного забезпечення сил безпеки є: приймання озброєння, військової техніки та інших матеріальних засобів, які надходять у частини та підрозділи, організація їх експлуатації (зберігання, технічне обслуговування та використання) і забезпечення ними підрозділів; створення військових запасів матеріально-технічних засобів, зберігання, розосередження відповідно до службово-бойових завдань, які вирішуються, та підтримання у стані, який забезпечує своєчасне приведення у встановлений ступінь готовності до застосування (використання за призначенням); відновлення витрат озброєння, військової техніки, боєприпасів, інших матеріально-технічних засобів, відновлення несправних і пошкоджених зразків техніки; освоєння особовим складом зразків озброєння і військової техніки; управління матеріально-технічним забезпеченням; задоволення побутових та інших потреб особового складу, а також ветеринарне забезпечення.

Логістичне забезпечення організується і здійснюється у тісній взаємодії з бойовим, морально-психологічним і медичним забезпеченням на основі централізованого вирішення питань щодо розміщення і переміщення частин (підрозділів) матеріально-технічного та медичного забезпечення, їх захисту, оборони, охорони, маскування й управління ними, використання шляхів підвезення та евакуації, транспортних засобів, а також місцевої промислової бази.

Значний внесок у розвиток механізмів державного управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації зробив О. Г. Бондаренко. У монографічному дослідженні [9] ним розкрито теоретико-методологічні засади державного управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації, а саме розроблено концепцію управління логістичним забезпеченням спільних дій сил

безпеки при реагуванні на кризові ситуації, що загрожують державній безпеці, обґрунтовано методичні підходи до оцінювання діяльності органів управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки на основі методів воєнно-економічного аналізу, удосконалено систему державного управління спільними діями сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації за рахунок впровадження структурного та організаційного механізмів управління, а також організацію системи управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації шляхом розроблення пропозицій до нормативно-правової бази у вказаній сфері та ін. [9].

Згаданий автор [9] установив, що державно-приватне партнерство у сфері логістичного забезпечення наразі перебуває у стадії становлення, а цей напрям наукових досліджень має значні перспективи. Крім того, така думка підтверджується у монографічному дослідженні С. В. Беляя [10]. Тому важливим для визначення сфери щодо реалізації державно-приватного партнерства є більш детальний розгляд складових логістичного забезпечення сил безпеки, якими є тилове і технічне забезпечення.

Тилове забезпечення охоплює комплекс заходів, спрямованих на задоволення матеріальних, транспортних, побутових та інших потреб з метою підтримання їх у готовності до виконання службово-бойових завдань. Видами тилового забезпечення є: матеріальне, транспортне, інженерно-аеродромне, аеродромно-технічне, ветеринарне, квартирно-експлуатаційне, фінансове торговельно-побутове. Видами технічного забезпечення є: артилерійсько-технічне, авто-технічне, танко-технічне, інженерно-технічне, інженерно-авіаційне, технічне забезпечення по службах тилу, технічне забезпечення служби радіаційного, хімічного та біологічного захисту, технічне забезпечення зв'язку, метрологічне забезпечення.

Отже, державно-приватним партнерством у сфері логістичного забезпечення сил безпеки є співробітництво між державним і приватним партнерами, що здійснюється у сфері логістичного забезпечення сил безпеки на основі та відповідно до умов договору, укладеного у межах здійснення державно-приватного партнерства у порядку, встановленому чинним законодавством, або у

будь-якій іншій формі, яка відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним законодавством України.

Головними актуальними напрямками розвитку державно-приватного партнерства у логістичному забезпеченні сил безпеки України можливо вважати такі:

– виробництво (модернізація) та утилізація (демільтаризація) озброєння, військової та спеціальної техніки;

– будівництво (експлуатація) доріг, злітно-посадкових смуг на аеродромах, мостів, шляхових естакад, тунелів;

– виробництво та впровадження енергозберігаючих технологій, будівництво та капітальний ремонт житлових будинків;

– установлення модульних будинків і будівництво тимчасового житла;

– виробництво, транспортування і постачання тепла у частини та підрозділи сил безпеки, розподілення і постачання електричної енергії;

– співпраця у сфері продовольчого забезпечення (аутсорсінг), а також збір, очищення та розподілення води;

– охорона здоров'я, надання послуг у сфері охорони здоров'я;

– надання освітніх послуг у сфері логістичного забезпечення сил безпеки та ін.

Додамо, що під час реалізації державно-приватного партнерства у зазначених сферах логістичного забезпечення сил безпеки вкрай важливою є організація аналізу ефективності здійснення цієї діяльності. Пропонуємо зазначений аналіз здійснювати на основі таких заходів, як:

– детальне обґрунтування економічних та екологічних наслідків реалізації державно-приватного партнерства у сфері логістичного забезпечення сил безпеки за результатами аналізу економічних та фінансових показників фінансової моделі реалізації державно-приватного партнерства, а також екологічних наслідків реалізації державно-приватного партнерства з урахуванням можливого негативного впливу на стан довкілля;

– обґрунтування вищої ефективності проекту у сфері логістичного забезпечення сил безпеки із залученням приватного партнера порівняно з реалізацією проекту без такого залучення у мирний час, в умовах виникнення кризових ситуацій, а також дії особливого періоду;

– виявлення видів ризиків здійснення

державно-приватного партнерства у сфері логістичного забезпечення сил безпеки, їх оцінювання та визначення форми управління ризиками у мирний час, в умовах виникнення кризових ситуацій, а також дії особливого періоду;

– визначення форми здійснення державно-приватного партнерства у сфері логістичного забезпечення сил безпеки у мирний час, в умовах виникнення кризових ситуацій, а також дії особливого періоду.

Висновки

За результатами проведеного дослідження можливо дійти таких висновків.

1. Сьогодні встановлено чіткі норми і правила організації державно-приватного партнерства в Україні. Однак визначений перелік сфер реалізації державно-приватного партнерства є занадто вузьким. Тому процес прийняття рішення щодо застосування механізмів державно-приватного партнерства у сфері безпеки держави є занадто складний і не позбавлений корупційної складової.

2. Аналіз нормативно-правових джерел, наукових досліджень та практики впровадження державно-приватного партнерства в Україні засвідчує, що ця сфера перебуває у початковому стані. Наразі державно-приватне партнерство розвинене в основному у державному (муніципальному) секторі, а саме у житлово-комунальному господарстві, транспорті та медицині. При цьому поза увагою залишаються питання розвитку державно-приватного партнерства у сфері забезпечення державної безпеки взагалі й у логістичному забезпеченні сил безпеки України зокрема.

3. Державно-приватне партнерство у сфері логістичного забезпечення наразі перебуває у стадії становлення, а цей напрям наукових досліджень має значні перспективи. Реалізація встановлених у статті головних актуальних напрямів розвитку державно-приватного партнерства у логістичному забезпеченні сил безпеки України дасть можливість підвищити якість логістичного забезпечення. Однак з метою зменшення економічних та екологічних наслідків реалізації державно-приватного партнерства у сфері логістичного забезпечення сил безпеки, а також виявлення видів ризиків здійснення цієї діяльності у мирний час, в умовах виникнення кризових ситуацій, а також

дії особливого періоду вкрай важливою є організація аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства.

Напрями подальших наукових розвідок будуть спрямовані на дослідження сучасного стану функціонування механізмів управління державно-приватним партнерством у логістичному забезпеченні сил безпеки України і країн ЄС та НАТО.

Перелік джерел посилання

1. Про державно-приватне партнерство : Закон України від 01.07.2010 р. № 2404-VI. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2404-17> (дата звернення: 25.11.2021).

2. Грищенко С. Підготовка та реалізація проектів публічно-приватного партнерства : практич. посіб. для органів місцев. влади та бізнесу. Київ : Москаленко О. М., 2011. 140 с.

3. Про державно-приватне партнерство у сфері національної безпеки та оборони України : Проект Закону України від 15.07.2015 р. № 2371а. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=56047 (дата звернення: 25.11.2021).

4. Круглов В. В. Роль державно-приватного партнерства у сфері безпеки. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 12. С. 107–110. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/12_2018/23.pdf (дата звернення: 25.11.2021).

5. Зубко Г. Ю. Публічно-приватне партнерство у сфері безпеки стратегічної інфраструктури України. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 2. Т. 2/2020.

С. 13–17. URL: http://www.lsej.org.ua/2-2_2020/5.pdf (дата звернення: 25.11.2021).

6. Про критичну інфраструктуру : Проект Закону України від 09.03.2021 р. № 5219 (16.11.2021 Закон прийнято, 25.11.2021 Закон направлено на підпис Президенту). URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=71355 (дата звернення: 25.11.2021).

7. Єрменчук О. О., Пальчик М. Л. Проблемні аспекти правового регулювання державно-приватного партнерства у сфері захисту критичної інфраструктури. *Інформаційна безпека людини, суспільства, держави*. 2019. № 2 (26). С. 40–49.

8. Висновки за результатами аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства. Проекти державно-приватного партнерства. Дані сайту Міністерства економіки України. URL: <https://me.gov.ua/Documents/> (дата звернення: 25.11.2021).

9. Бондаренко О. Г. Державне управління логістичним забезпеченням спільних дій сил безпеки при реагуванні на кризові ситуації, які загрожують державній безпеці: теорія, методологія та практика : монографія. Харків : Фінарт, 2019. 309 с.

10. Белай С. В. Державні механізми протидії кризовим явищам соціально-економічного характеру: теорія, методологія, практика : монографія. Харків : НА НГУ, 2015. 365 с.

Стаття надійшла до редакції 10.11.2021 р.

УДК 351.712:355.6

С. В. Писаревський

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ УПРАВЛЕНИЯ ГОСУДАРСТВЕННО-ЧАСТНЫМ ПАРТНЕРСТВОМ В СФЕРЕ ЛОГИСТИЧЕСКОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ СИЛ БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Исследованы теоретические аспекты внедрения государственно-частного партнерства в Украине. Учтено мнение научного сообщества о развитии государственно-частного партнерства в составляющих сектора безопасности и обороны Украины. Обоснована необходимость внедрения государственно-частного партнерства в логистическое обеспечение сил безопасности Украины, дано соответствующее определение. Сформированы направления развития государственно-частного партнерства в логистическом обеспечении сил безопасности Украины, а также предложены мероприятия по организации анализа эффективности осуществления этой деятельности.

Ключевые слова: *государственное управление, государственно-частное партнерство, логистическое обеспечение, силы безопасности, государственная безопасность.*

UDC 351.712:355.6

S. Pysarevskyi

THEORETICAL FUNDAMENTALS OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP MANAGEMENT IN THE FIELD OF LOGISTICS OF SECURITY FORCES OF UKRAINE

It is established that in the context of the development of logistics of security forces, the experience of countries with market economies proves the relevance of the introduction of public-private partnership. Thus, at the present stage of development of a democratic Ukrainian society, the issue of public-private partnership management comes to the fore. A special place in the system of comprehensive support of the security forces of Ukraine is occupied by logistics. An adequate level of logistical support of the security forces in the event of crisis situations that threaten national security is the key to effective performance of assigned tasks.

The purpose of the article is to study the theoretical tasks of public-private partnership management, as well as to substantiate the directions of this activity in the logistics of security forces of Ukraine.

It is proved that today clear norms and rules of organization of public-private partnership in Ukraine have been established. However, the list of areas for public-private partnerships is too narrow. The legislator reserves the right to the public partner to apply public-private partnership in other areas of activity that provide socially significant services, except for economic activities that are allowed by law only to state enterprises, institutions and organizations. At the same time, public-private partnership is applied taking into account the peculiarities of the legal regime for certain objects and certain activities established by law. Therefore, the decision-making process on the application of public-private partnership mechanisms in the field of state security is too complicated and not devoid of corruption.

Analysis of legal sources, research and practice of public-private partnership in Ukraine shows that this area is in its infancy. Currently, public-private partnerships are developed mainly in the public (municipal) sector, namely in housing and communal services, transport and medicine. At the same time, issues of development in the field of state security remain out of consideration. In this regard, we add that the implementation of effective mechanisms for responding to crises that threaten national security is impossible without modern logistics of security forces, including a set of measures for timely and complete recovery, receipt and stockpiling, provision of parts and units, accounting, maintaining and maintaining them in a state that ensures their timely readiness to use the tasks for their intended purpose.

It is established that the public-private partnership in the field of logistics is currently in its infancy, and this area of research has significant prospects. Therefore, the directions of further scientific research will be aimed at studying the current state of functioning of public-private partnership management mechanisms in the logistics of security forces of Ukraine and the EU and NATO countries.

Keywords: *public administration, public-private partnerships, logistics, security forces, public security.*

Писаревський Сергій Васильович – старший викладач кафедри технічного та тилового забезпечення Національної академії Національної гвардії України

<https://orcid.org/0000-0002-2537-0767>